

Arrest

nr. 62 021 van 23 mei 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, op 16 maart 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 20 januari 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van 23 februari 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 april 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. THYS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 december 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 20 januari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 23 februari 2011. Op dezelfde datum wordt verzoeker ter kennis gebracht van het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen, waarvan de motivering luidt als volgt:

De eerste bestreden beslissing, met name de beslissing waarbij de aanvraag ongegrond wordt verklaard:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.12.2009 werd ingediend door :

*D., H. (R.R.: 000)
Nationaliteit: Senegal
Geboren te (...)
Adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat de aanvraag dd. 15.12.2009 ontvankelijk wordt verklaard omwille van het feit dat de aanvraag werd ingediend tijdens de periode van 15.09.2009 tot 15.12.2009, zoals voorzien in de vernietigde instructies van 19.07.2009.

De overige elementen die worden aangehaald in de ontvankelijkheid, met name artikel 8 van het EVRM en dat betrokkene geen enkele band meer heeft met het land van herkomst en aldus aan zijn lot zou worden overgelaten, worden dan ook niet aanvaard als zijnde buitengewone omstandigheden en hebben tevens niet geleid tot de ontvankelijkheid van de aanvraag.

Daarbij dient nog opgemerkt te worden dat de advocaat van betrokkene de volgende elementen zowel aanhaalt in de ontvankelijkheid als in de gegrondheid: met name artikel 8 van het EVRM en dat betrokkene geen enkele band meer heeft met het land van herkomst en aldus aan zijn lot zou worden overgelaten. Er dient echter door verzoeker een duidelijk onderscheid te worden gemaakt tussen enerzijds buitengewone omstandigheden (en dus de ontvankelijkheid) en anderzijds de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen (RVV arrest nr. 30 741 van 27.08.2009). Indien echter geoordeeld zou worden dat de bovenstaande elementen toch bij de gegrondheid zouden behoren, dan kunnen deze als volgt beoordeeld worden:

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonbaar dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst. Betrokkene verbleef immers ruim 22 jaar in Senegal en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

Betrokkene wenst geregulariseerd te worden op basis van punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Dit doet betrokkene niet. Hij voegt een attest van werkbereid van de VDAB dd. 25.11.2009 toe, evenals bewijzen van sollicitatie bij de firma H.V. (21.09.2009) en bij de firma P.P. (16.09.2009) en een belofte van aanwerving als reclamebezoerger voor Dhr. D.A.. Deze documenten kunnen echter niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden, aangezien dit geen arbeidscontracten zijn.

Het feit dat betrokkene sinds 2006 in België zou verblijven, duurzaam lokaal verankerd zou zijn, zijn leven hier uitgebouwd zou hebben, hier zijn centrum van belangen zou hebben, perfect geïntegreerd zou zijn, de Nederlandse en Franse taal machtig zou zijn, in zijn eigen levensonderhoud zou kunnen voorzien, een uitgebreide vrienden –en kennissenkring zou hebben, verschillende getuigenverklaringen kan voorleggen, dat hij werkbereid zou zijn, Nederlandse taalcursussen zou volgen bij het Huis van het Nederlands en een zeer integer man zou zijn die iedereen zou helpen, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.”

De tweede bestreden beslissing, met name het bevel om het grondgebied te verlaten:

“In uitvoering van de beslissing van de Minister van Migratie en Asielbeleid / de gemachtigde van de Minister van Migratie en Asielbeleid (1) (2) genomen op 20/01/2011 wordt aan :

D.H., geboren te op

van Senegal nationaliteit, het bevel gegeven om uiterlijk op 25/03/2011

het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland (3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4).

REDEN VAN DE BESLISSING :

- *De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten. Art. 7, al. 1, 1 ° van de Wet van 15 december 1980). Niet in bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum.”*

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de materiële motiveringsverplichting en de zorgvuldigheidsplicht.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Doordat

De bestreden beslissing is in strijd met de beginselen van behoorlijk bestuur, waartoe o.a. de motiveringsverplichting en zorgvuldigheidsplicht behoort.

Verweerder stelt in de bestreden beslissing dat de toepassing van artikel 8 EVRM niet aanvaard kan worden aangezien verzoeker niet aantoonde dat hij hier familiebanden zou hebben. Men stelt dat het onwaarschijnlijk lijkt dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in Senegal aangezien hij hier 22 jaar verbleef. Zijn verblijf in België zou niet vergeleken kunnen worden met zijn verblijf in Senegal.

Daarnaast wordt gesteld dat verzoeker geen arbeidsovereenkomst voorlegt en derhalve niet in aanmerking komt voor de toepassing van criterium 2.8.B.

Terwijl

(1) Wat betreft de toepassing van artikel 8 EVRM en het zich bevinden in een prangende humanitaire situatie

Verzoeker stelde in zijn verzoekschrift dat hij zich in een prangende humanitaire situatie bevond aangezien hij door zijn langdurig verblijf in België hier duurzaam verankerd is en geen enkele band meer heeft met zijn land van herkomst.

Verzoeker kan geen negatief bewijs leveren. De bestreden beslissing stelt dat het onwaarschijnlijk is dat verzoeker geen familieleden meer zou hebben in zijn land van herkomst.

Verzoeker benadrukt dat hij in Senegal geen duurzame opvang heeft. Mogelijks wonen er nog kennissen en dergelijke doch deze 'connecties' met Senegal zijn niet voldoende om er garant voor te staan dat verzoeker in Senegal een (duurzame) opvang heeft.

De Minister kan niet verwachten van verzoeker dat hij het negatieve bewijs levert dat verzoeker in zijn land van herkomst geen opvang heeft.

Het feit dat verzoeker reeds langdurig in België verblijft toont reeds aan dat zijn band met Senegal op ernstige wijze verminderd is, meer nog, thans totaal verdwenen.

In de bestreden beslissing wordt verder aangehaald dat verzoeker zich niet kan beroepen op artikel 8 EVRM omdat hij hier geen familieleden heeft. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM.

Verzoeker is niet akkoord hiermee aangezien de bescherming van zijn privéleven behoort onder artikel 8 EVRM. Verzoeker heeft hier zijn privéleven uitgebouwd ongeacht of er hier familieleden verblijven of niet. Verzoeker beroept zich niet op de bescherming van een familieleden doch wel op de bescherming van zijn privéleven. Verzoeker heeft hier zijn leven uitgebouwd, met sociale relaties e.d.

Verzoeker wordt door zijn sociale relaties hier financieel en materieel onderhouden.

De bestreden beslissing is ondeugdelijk gemotiveerd nu men van verzoeker verwacht om een negatief bewijs te leveren en daarnaast stelt dat artikel 8 EVRM niet dient om het privéleven van verzoeker te beschermen. Verzoeker zou enkel beroep kunnen doen op artikel 8 EVRM indien er hier familieleden zouden wonen, hetgeen niet correct is nu ook het eigenlijke privéleven van verzoeker zelf onder de toepassing van artikel 8 EVRM valt.

(2) Wat betreft de toepassing van criterium 2.8.B

De bestreden beslissing stelt dat verzoeker geen arbeidsovereenkomst voorlegt doch enkel een belofte tot tewerkstelling hetgeen onvoldoende zou zijn om zich te beroepen op criterium 2.8.B.

Verzoeker heeft tijdens zijn sollicitaties vaak ondervonden dat men niet bereid is om reeds een arbeidscontract te geven zolang de verblijfsvergunning niet in orde was.

Verzoeker heeft in stuk 3 een verklaring voorgebracht waaruit blijkt dat de heer D.A. bereid was om hem in dienst te nemen.

Deze belofte is nog steeds geldig.

Verzoeker is door de Minister niet in de mogelijkheid gesteld om desgevallend, na verzoek hiertoe, een uitdrukkelijke arbeidsovereenkomst voor te leggen.

Verzoeker zou dit desgevallend nog in orde kunnen hebben gebracht indien men hem dit verzocht zou hebben.

Verwerende partij heeft echter op geen enkele manier rekening gehouden met de voorgelegde documenten waaronder de belofte tot tewerkstelling.

Minstens had van een zorgvuldig bestuur toch verwacht kunnen worden dat men aan verzoeker de mogelijkheid zou geven om desgevallend nog een arbeidsovereenkomst bij te brengen, of had het bestuur zelf desgevallend bijkomende inlichtingen kunnen inwinnen bij de desbetreffende werkgever.

Dit is niet gebeurd zodat er sprake is van een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Bovendien is er sprake van een schending van de motiveringsverplichting nu niet uitdrukkelijk werd gemotiveerd waarom de belofte tot tewerkstelling niet voldeed.

Bovendien zou de Minister in het kader van zijn discretionaire bevoegdheid kunnen oordelen dat, gelet op de duurzame verankering (hetgeen overigens niet betwist wordt door verwerende partij!) verzoeker toch in aanmerking dient te komen voor een regularisatie, zelfs op grond van een belofte tot tewerkstelling.

Zodat:

De bestreden beslissing niet naar recht verantwoord is en het middel gegrond verklaard dient te worden."

2.2 Het wordt niet betwist dat verzoeker op 15 december 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Voormeld artikel luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is. Dienaangaande wijst de Raad erop dat met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. Er moet worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

In de aanvraag van 15 december 2009 voert verzoeker met betrekking tot artikel 8 van het EVRM en het criterium 'prangende humanitaire situatie' de volgende elementen ten gronde aan:

"(...)

3.1. Integratie - bijzondere banden met België

Verzoeker heeft geen enkele band meer met Senegal, noch familiaal, noch financieel, noch sociaal;

Verzoeker heeft hier zijn leven uitgebouwd en heeft hier het centrum van zijn belangen;

Ingeval verzoeker verplicht zou worden terug te keren naar zijn land van herkomst dreigt er een ernstige schending van artikel 8 EVRM;

Verzoeker is bovendien perfect geïntegreerd in België en is de Nederlandse taal machtig;

Er is verder geen enkel element aanwezig dat erop zou wijzen dat verzoeker niet zou kunnen instaan voor zijn eigen onderhoud, noch vormt verzoeker enig gevaar voor de openbare veiligheid;

Verzoeker bouwde een sociaal netwerk uit van mensen die zijn regularisatieaanvraag ondersteunen;

(stuk 2: attesten sociale bindingen)

Indien verzoeker gemachtigd wordt tot een onbeperkt verblijf wenst hij ook een arbeidsbetrekking uit te oefenen om te voorzien in een inkomen (thans wordt hij financieel ondersteund door zijn omgeving);

Verzoeker is zelfs bereid tewerkgesteld te worden in een knelpuntberoep;

Verzoeker kan heden in het kader van de nieuwe instructie een belofte tot aanwerven voorleggen; (stuk

3)

(...)

B. Prangende humanitaire situatie

Verzoeker bevindt zich bovendien in een prangende humanitaire situatie,

Door zijn langdurige verblijf in België is hij hier duurzaam verankerd en heeft hij geen enkele band meer met zijn herkomstland;

Verzoeker dreigt in Senegal aan zijn lot te worden overgelaten indien hij dient terug te keren;

De enige oplossing voor verzoeker is een verblijfsmachtiging van onbepaalde duur in België;

Verzoeker dient gemachtigd te worden tot een onbeperkt verblijf;

(...)"

Verweerder motiveert in de bestreden beslissing met betrekking tot deze aangehaalde redenen het volgende:

"Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonbaar dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst. Betrokkene verbleef immers ruim 22 jaar in Senegal en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst."

Hieruit blijkt dat verweerder, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, op de aangehaalde elementen ten gronde heeft geantwoord, die verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingediend. Verzoeker beroept zich in zijn

aanvraag op de criteria zoals bepaald in de vernietigde instructies van 19 juli 2009 en verweerder heeft op basis van deze elementen geoordeeld, binnen zijn discretionaire bevoegdheid en rekening houdende met de door hem vooropgestelde en algemeen bekend gemaakte criteria.

Met betrekking tot artikel 8 van het EVRM wijst verzoeker in zijn aanvraag op het sociaal netwerk dat hij uitbouwde en de “*attesten sociale bindingen*”. Verweerder motiveert dat verzoeker niet aantoont dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven en dat gewone sociale relaties niet vallen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker is niet akkoord met dit motief aangezien ook de bescherming van het privéleven valt onder artikel 8 van het EVRM. Verzoeker stelt dat hij zich niet beroept op de bescherming van een familieleven doch wel op de bescherming van zijn privéleven.

Met betrekking tot zijn privéleven verwijst verzoeker naar zijn verblijf in België, de sociale relaties die hem financieel en materieel onderhouden in België, dat hij geen band meer heeft met zijn land van herkomst en dat hij bereid is om tewerkgesteld te worden in een knelpuntberoep.

De Raad merkt op dat artikel 8 van het EVRM het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’ definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

De Raad wijst op de beschikking nr. 3001 van de Raad van State betreffende de toelaatbaarheid in administratieve cassatie van 4 juli 2008 en waarbij de Raad van State oordeelde dat met de loutere bewering dat men na een verblijf van ongeveer 2 jaar in België een volwaardig sociaal leven heeft opgebouwd en goed geïntegreerd is, geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk maakt.

Waar verzoeker verwijst naar zijn “*sociaal netwerk*”, dient opgemerkt te worden dat de Raad van State inderdaad reeds meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS 14 november 2005, nr. 151.290 en RvS 15 februari 2005, nr. 140.615). De Raad van State stelde verder in het arrest nr. 140.615 van 15 februari 2005 dat de ‘gewone’ opbouw van sociale relaties niet volstaat om te besluiten tot een schending van artikel 8 van het EVRM. Het ‘sociaal en economisch welzijn’ dat een vreemdeling zou hebben opgebouwd op het Belgische grondgebied wordt verder volgens het arrest nr. 166.620 van de Raad van State van 12 januari 2007 niet beschermd door artikel 8 van het EVRM. Verzoeker beperkt overigens zijn betoog, met name dat hij financieel en materieel wordt onderhouden door zijn sociale relatie, tot een loutere bewering, zonder dit *in concreto* aan te tonen. Waar verzoeker stelt dat hem niet kan worden gevraagd een “*negatief bewijs*” te leveren van het gebrek aan familieleden en opvang in zijn land van herkomst, stelt verzoeker in wezen dat hij het niet eens is met de beoordeling in de beslissing dat het onwaarschijnlijk is dat hij geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in zijn land van herkomst. Het is niet kennelijk onredelijk dat verweerder dit afleidt uit de vaststelling dat verzoeker gedurende 22 jaar in Senegal heeft verbleven. Verzoeker betwist niet dat hij 22 jaar in zijn land van herkomst heeft verbleven. Het feit dat verzoeker het niet eens is met de gevolgtrekkingen van verweerder volstaat niet om de motieven te weerleggen.

De Raad verwijst tevens naar een arrest van het EHRM (EHRM 8 april 2008, Nyanzi / het Verenigd Koninkrijk) waarin het Hof oordeelt dat het niet nodig was om te onderzoeken of de genoemde elementen een privéleven uitmaakten in de zin van artikel 8, eerste lid van het EVRM. Zelfs indien zou worden aangenomen dat dit wel het geval was, zo vervolgde het Europees Hof, kon enkel worden vastgesteld dat de vooropgestelde verwijdering in overeenstemming was met de wet, beantwoordde aan een legitiem doel en noodzakelijk was in een democratische samenleving. Wat dit laatste betreft, stelde het Europees Hof dat eender welk privéleven de verzoekster had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, wanneer afgewogen tegen het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte. Het Europees Hof besloot hiertoe na te hebben vastgesteld dat verzoekster geen gevestigde vreemdeling was, zij nooit een definitieve toelating had bekomen om in de betrokken Verdragsluitende Staat te verblijven en haar verblijf tijdens de behandeling van haar asielaanvraag steeds precair was.

Voor zover toch dient aangenomen te worden dat verzoeker kan bogen op een privéleven in België in de zin van artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad er aldus op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens met betrekking tot artikel 8 van het EVRM erkent dat de bestuursmaatregelen inzake de toepassing van de wetten op de controle van de toegang tot het grondgebied en het verblijf beantwoorden aan de legitieme doelstellingen die het recht op het privéleven kunnen inperken (*cf.* EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omeregje tegen Noorwegen). De controle op de toegang tot het grondgebied behoort tot de soevereiniteit van de verdragsstaten. Artikel 8 van het EVRM legt de verdragsstaten niet de verplichting op om de vrije keuze van de woonplaats van een vreemdeling en het ontwikkelen van een privéleven op hun grondgebied te gedogen. Bijgevolg is een weigeringsbeslissing, gesteund op het gegeven dat iemand niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, zoals nader bepaald in de instructie van 19 juli 2009, zowel legaal als legitiem (*cf.* RvS 29 juni 2009, nr. 194 826). Verzoekers privéleven stelt hem niet vrij van het hebben van de vereiste verblijfsdocumenten die hem naar aanleiding van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf worden geweigerd. De bestreden beslissing houdt geen onrechtmatige inmenging in het privéleven van verzoeker in.

Artikel 8 van het EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op zijn grondgebied te gedogen. *In casu* werd een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet ingediend. Verzoeker toont niet aan dat verweerder op kennelijk onredelijke of op onzorgvuldige wijze zijn aanvraag ongegrond heeft verklaard. Tevens kan ook verwezen worden naar de bespreking van het tweede onderdeel van het middel waaruit blijkt dat verzoekers kritiek aangaande het arbeidscontract/arbeidsbelofte onterecht is. Evenmin toont verzoeker aan dat het bevel om het grondgebied te verlaten op kennelijk onredelijke of op onzorgvuldige wijze werd genomen. Verzoeker betwist de motieven niet, met name dat hij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van een geldig paspoort en/of visum.

Gezien verzoeker illegaal in België verblijft en hij een aanvraag om machtiging tot verblijf indiende, met de bedoeling om zijn verblijfstoestand te regulariseren, dient in het licht van deze feitelijke en juridische situatie, en gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM biedt aan de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, te worden besloten dat zelfs indien er van een inmenging in zijn privéleven sprake zou zijn, deze *in casu* niet als onrechtmatig kan worden beschouwd.

Vervolgens stelt verzoeker dat hij niet in de mogelijkheid was om desgevallend, na verzoek hiertoe, een uitdrukkelijke arbeidsovereenkomst voor te leggen. Verweerder heeft geen rekening gehouden met de voorgelegde documenten waaronder de belofte tot tewerkstelling.

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij verweerder verwijt geen bijkomende inlichtingen te hebben ingewonnen bij de desbetreffende werkgever. Het komt aan de vreemdeling die een aanvraag om machtiging tot verblijf indient toe om ervoor te zorgen dat hij zijn aanvraag onderbouwt met de nodige en relevante stukken. Verzoeker heeft in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf beroep gedaan op de criteria van de vernietigde instructies van 19 juli 2009 en heeft daartoe het typeformulier ingevuld. Verzoeker kruiste het criterium “*werk + duurzame lokale verankering*” aan dat het volgende vermeldt in het formulier “*ik voldoe aan de volgende voorwaarden: (...) Over een arbeidscontract beschikken (van bepaalde duur, van minstens een jaar, of van onbepaalde duur + het salaris mag niet lager zijn dan het wettelijk minimumsalaris).*” Verzoeker was aldus van mening te voldoen aan de voorwaarden van het

door hem aangekruiste criterium en was op de hoogte van de voorwaarde om over een arbeidscontract te beschikken. Waar verzoeker aldus thans verweerder verwijt hem niet de mogelijkheid te hebben gegeven om een arbeidsovereenkomst voor te leggen, kan hij niet worden gevolgd. Bovendien merkt de Raad op dat de zorgvuldigheidsplicht die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of in het raam van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Verzoeker dient in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf klaar en duidelijk te vermelden om welke redenen hij een machtiging tot verblijf wenst te bekomen en dient deze redenen met de nodige stukken te staven. De verplichting die *in casu* rust op de vreemdeling kadert in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aangetoond.

In tegenstelling tot verzoekers bewering in zijn verzoekschrift heeft verweerder weldegelijk rekening gehouden met de ingediende werkbeloften. Uit een eenvoudige lezing van de motieven in de beslissing blijkt immers het volgende: *“Betrokkene wenst geregulariseerd te worden op basis van punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Dit doet betrokkene niet. Hij voegt een attest van werkbereid van de VDAB dd. 25.11.2009 toe, evenals bewijzen van sollicitatie bij de firma H.V. (21.09.2009) en bij de firma P.P. (16.09.2009) en een belofte van aanwerving als reclamebezoerger voor Dhr. D.A.. Deze documenten kunnen echter niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden, aangezien dit geen arbeidscontracten zijn.”* Verzoeker weerlegt het motief niet dat een arbeidsbelofte geen arbeidscontract is en toont bijgevolg evenmin de schending van de motiveringsverplichting aan.

Tenslotte is verzoeker van mening dat verweerder hem toch zou kunnen regulariseren gelet op zijn duurzame verankering en de belofte tot tewerkstelling.

Met betrekking tot de duurzame verankering motiveert verweerder in de beslissing: *“Het feit dat betrokkene sinds 2006 in België zou verblijven, duurzaam lokaal verankerd zou zijn, zijn leven hier uitgebouwd zou hebben, hier zijn centrum van belangen zou hebben, perfect geïntegreerd zou zijn, de Nederlandse en Franse taal machtig zou zijn, in zijn eigen levensonderhoud zou kunnen voorzien, een uitgebreide vrienden –en kennissenkring zou hebben, verschillende getuigenverklaringen kan voorleggen, dat hij werkbereid zou zijn, Nederlandse taalcursussen zou volgen bij het Huis van het Nederlands en een zeer integer man zou zijn die iedereen zou helpen, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.”*

De Raad wijst erop dat het niet is omdat de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot de duurzame lokale verankering summier of gestandaardiseerd is of omdat verzoeker het niet eens is met deze beoordeling, dat de motivering van de bestreden beslissing gebrekkig is. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuiniteitsonderzoek hetgeen niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort.

De Raad concludeert dan ook dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met alle relevante gegevens, dat hij deze gegevens correct heeft beoordeeld en op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn oordeel is gekomen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de materiële motiveringsplicht is geschonden.

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stouwen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Gelet op de bovenstaande uiteenzetting stelt de Raad vast dat verweerder op al de in de aanvraag om machtiging tot verblijf aangevoerde redenen uitdrukkelijk is ingegaan. Voorts maakt verzoeker in het licht van zijn betoog niet duidelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid en niet gestoeld heeft op een correcte feitenfinding.

Dienvolgens maakt hij een schending van de door hem aangehaalde bepalingen geenszins aannemelijk.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig mei tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN